

TAMMI

ALI
STANDISH

OUTOJA TAPAUKSIA

Raskervilien

VIIDEN MERKKI

KOULUSSA

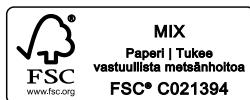

ALI STANDISH

Suomentanut

Jaana Kapari-Jatta

TAMMI • HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *The Improbable Tales of Baskerville Hall. The Sign of the Five*

Copyright © 2024 Working Partners, Ltd and Conan Doyle Estate Ltd®
Suomenkielinen laitos © Jaana Kapari-Jatta ja Tammi, 2025

Certain Sherlock Holmes stories are protected by copyright
in the United States owned by Conan Doyle Estate Ltd.
The Series has been licensed to Tammi by the Working Partners Limited
in association with Conan Doyle Estate Ltd.

Arthur Conan Doyle®

THE
CONAN DOYLE ESTATE

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-6777-7

Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

SISÄLLYS

Juna lähtee	9
Tarpeen tullen Wiggins saapuu	17
Hautajaisten alkusoitto	22
Rouva Eagle estää katastrofin	28
Herra Moriarty	37
Hiljainen seura	45
Ritari, sotilas ja vakooja	52
Viisi Piiriä	62
Agatha Foxin voimat	68
Rikospaikka	78
Viisikanta	85
Salaisuuksien paino	94
Haamu piirissä	104
Rikos	109
Etsiväkomisario Smith	113
Henkiviesti	122
Arthur eksyksissä	132
Haukankatseinen Irene	139
Tuhat sanaa	147
Hojita de la Muerte	156
Syytöksiä satelee	165
Välienselvittely Sillin aukealla	172
Isku selkään	178

Ilmalaivassa taas	189
Groverin vieras	197
Kaksi Arthuria	205
Morgan le Feyn salaisuudet	213
Myrkkymalja	222
Rose puhuu	232
Sopimus	241
Kalanmuruja	248
Bakerin labyrintti	253
Vihreän ritarin vala	260
Elää ja nähdä huominen	275
Lataus ja loikka	282
Pahoittelut ja kutsu	286
Holmesin luona	292
Keksintökilpailu	297
Sisäpiiri	311
Rouva Doylen vuokralainen	317
Kiitokset	319
Valokuvia ja tietoja	
Arthur Conan Doylen maailmasta	321

Y K S I

Juna lähtee

Arthur Conan Doylelta ei jäänyt paljon huomaamatta, ei edes Edinburghin upouuden Waverleyn aseman aamuissa kuhinassa. Eivät ohikulkevan liikemiehen kainalosta pilkottavan sanomalehden otsikot eikä ensimmäisen luokan vaunuun kiipeävän naisen käsilaukkuun sujahtava varkaan käsi.

Eikä häneltä todellakaan jäänyt huomaamatta laiha, kelmeäkasvoinen mies, joka tuijotti häntä vakavana ruuhkaisen aseman toiselta puolelta.

Hän oli nähnyt joululoman aikana useasti, miten nuo kasvot tarkailevat hänen nuhjuista kotiaan toiselta puolen katua. Ja siinä mies taas oli, selvästikin seurasi Arthuria ja hänen perhettään.

Mitä se tarkoitti?

”Arthur myöhästyy junasta, jos emme kiiruhda”, rouva Doyle huudahti monta askelta muita edellä. ”Vauhtia, Mary!”

Arthur vilkaisi vain nopeasti äitiä edessään. Mutta sen enempää aikaa mies ei tarvinnut sulautuakseen väkijoukkoon. Hän katosi aivan niin kuin silloin, kun Arthur oli yrittänyt puhutella häntä kotinsa edustalla.

Nyt Arthur ei ehtinyt lähteä miehen perään. Missään tapauksessa hän ei ainakaan myöhästyisi junasta, joka veisi hänet takaisin Baskervillen kouluun!

Arthur kääntyi ottamaan pikkusiskoaan Marya kädestä. Hetki sitten Mary oli kulkenut asemalla aivan hänen kintereillään.

Mutta nyt häntä ei näkynyt.

Arthur tutkaili laituria. Marylle oli voinut sattua vain kolme asiaa.

Ensinnäkin hän oli voinut eksyä väenpaljouteen. Arthur piti sitä epätodennäköisenä, koska Mary oli ollut niin liki häntä vielä hetki sitten.

Toiseksi joku oli voinut siepata hänet. Kelmeäkasvoisen miehen rikostoveri? Sekin tuntui epätodennäköiseltä, kun otti huomioon asemalla vallitsevan vilskeen. Joku olisi huomannut ja nostanut metelin.

Kolmanneksi hän oli voinut itse lähteä jonnekin. Mihin Arthurin seikkailuja rakastava sisko olisi mennyt?

Arthurin katse osui lähimpään junaan.

”Mary, älä!”

Arthur ampaisi junan luo ja sai sisarensa vyötäisistä kiinni juuri kun sisko oli pujahtamaisillaan junan vaunuun. Hän huokaisi vetäessään siskon pois junan lähettyiltä.

”Epäreilua!” Mary kiljaisi, kun Arthur asetti hänen jalkansa takaisin aseman lattialle. ”*Sinä* saat nousta junaan. Miksen minä saa?”

”Koska sinua tarvitaan kotona”, heidän äitinsä sanoi ytimekkäästi, otti lujasti kiinni Maryn kädestä ja kiskoi häntä perässään. ”Jota et ehkä olisi enää koskaan edes nähnyt, jos olisit onnistunut nousemaan junaan, joka matkaa Timbaktuun.”

Surumielisen kuuloinen pilli vihelsi edessäpäin, kun he kipittivät rouva Doylen vierellä.

”Perillä ollaan”, äiti sanoi sitten niin lujaa, että ääni kuului vilisevän väkijoukon ja junien joutokäynnin yli. Hän pysähtyi kyltille, jossa luki KOLMANNEN LUOKAN MATKUSTAJAT, veti Arthurin halaukseen ja vapautti hänet sitten hänen neljälle sisarelleen – viidelle, jos Constance-vauva laskettiin – jotka tungeksivat kukin vuorollaan hyvästelemään veljen.

”Kirjoita usein”, Ann sanoi.

”Äläkä hankkiudu hankaluuksiin”, Catherine lisäsi luoden varoitavan katseen Arthuriin.

Jospa he tietäisivät, Arthur ajatteli.

Hän ei ollut kertonut perheelleen puoliakaan siitä, mitä Baskervillessä oli edellisen lukukauden aikana tapahtunut. He eivät tienneet, että yksi hänen opettajistaan, Dinah Grey, oli piilotellut koulussa kuolemattomuuskonetta. Eivätkä he todellakaan tienneet pterodactyluksen poikasesta, jonka Arthur oli vahingossa herättänyt henkiin ja joka luultavasti parastaikaakin lepatteli Baskervillen kartanon mailla. Innostuksen puuska humautti Arthuriin. Hän ei malttanut odottaa.

Constance-vauva jokelsi hyvästinsä rouva Doylen sylistä. Pikku

Caroline silmäili ahnaasti Arthurin jalkoja, etsi parasta paikkaa puraista – se oli Carolinen tapa osoittaa kiintymystä. Mary kieltäytyi puhumasta Arthurille, koska tämä oli pilannut hänen pakosuunnitelmansa.

”Minä puhun puolestasi koulussa”, Arthur supisi hänen korvaansa. ”Niin että ehkä sinäkin pääset sinne sitten kun olet tarpeeksi vanha.

Sen kuultuaan Mary kietoi kätensä Arthurin ympärille ja purskahti itkuun.

”Arthur-kulta, sinun täytyy mennä jo”, äiti sanoi, nykäisi Maryn irti ja tuuppasi Arthuria vastahakoisesti portaita kohti. ”Mutta ensin –”

Hän kaivoi takkinsa alta huivin, jonka jokainen neliö oli neulottu erivärisestä villasta. Osa neliöistä oli toisia möykkyisempiä.

”Teimme tätä kaikki yhdessä”, rouva Doyle sanoi kietoessaan huivin Arthurin kaulaan. ”Myöhästynyt joululahja.”

”Ettet unohda meitä!” Mary lisäsi.

”Että pysyt lämpimänä etkä vilustu”, Catherine korjasi.

”Onpa ihana”, Arthur sanoi ja hymyili perheelleen. ”Kiitos.”

”Juna lähtee!” kuului huuto läheltä.

Arthur kapusi portaat junaan ja vilkutti äidilleen ja siskoilleen löydettyään istumapaikan kovalta penkiltä. Doylet seisoivat laiturilla vilkuttamassa. Äidin silmät hohtivat kyöneleisinä ja Arthur tunsu kaipausta halata häntä – heitä kaikkia – vielä kerran.

Sitten hänen sydämensä nuljahti. Juna lähti liikkeelle ja jätti muut Doylet taakse.

Uusi seikkailu oli alkanut.

Junan liikkeessa asemalla Arthur tutkaili vielä kerran väkijoukkoa, mutta ei nähnyt jälkeäkään heitä seuranneesta miehestä. Se oli helpotus. Hän kuitenkin tajusi etsivänsä myös eräitä muita kasvoja. Jokin osa hänestä toivoi, että isä olisi muuttanut viime tipassa mielensä ja tullut saattamaan häntä.

Herra Doyle oli pysynyt melkein koko loman suljettujen ovien takana työhuoneessaan, väittänyt potevansa ruoansulatusvaivoja. Mutta Arthur haistoi hänen juomansa, kun he kohtasivat portaissa.

Isästä ei olisi suojelemaan perhettä, jos kelmeäkasvoinen mies palaisi. Arthuria lohdutti ainoastaan se, että mies vaikutti kiinnostuneen vakoilemaan vain häntä eikä hänen sisariaan tai vanhempiaan. Mutta kuka mies oli... ja mitä hän tahtoi?

Ehkä hän työskenteli vibreälle ritarille?

Arthurilla oli edelleen enemmän kysymyksiä kuin vastauksia salaperäisestä hahmosta, joka oli ilmaantunut viime lukukautena Baskervillen koululle. Hän ei tiennyt ritarin todellista henkilöllisyyttä, vaan ainoastaan sen, että hän oli yrittänyt varastaa professori Greyn kuolemattomuuskoneen. Arthurin ystävineen oli onnistunut juuri ja juuri estää varkaus.

Aurinko tulvehti ikkunoista sisään, kun juna lähti liikkeelle asemalta ja kiihdytti vauhtia. Arthur katseli, miten ränsistyneet talorivistöt piipuista tupruavine savuineen antoivat hiljalleen tilaa kumpuileville maatiloille ja kristallinkirkkaalle taivaalle. Kaksi häntä vastapäätä istuvaa pientä lasta haukkoi henkeä, kun heidän itäpuolelleen avautui auringonpaisteessa kimmeltävä meri. Arthur tuijotteli kylmän lasin läpi, katseli miten aallot iskivät yhä uudestaan rantaan.

Juna keinui miellyttävästi. Arthur oli sitä mieltä, että hänen ensimmäinen matkansa Baskervillen kouluun rehtori Challengerin ilmaivalla oli ollut upea seikkailu, mutta junassa oli paljon rennompaa matkustaa – vaikka hänen osuutensa penkistä tuntuikin kutistuvan samalla kun hänen vieressään istuva viiksekäs mies tuntui kasvavan isommaksi.

Junan kiitäessä eteenpäin Arthur antoi ajatustensa vaeltaa taas Baskervillen kouluun. Hän mietti, miten hänen varakkaammat ystävänsä Jimmie Moriarty ja Irene Eagle mahtoivat matkustaa takaisin kouluun. Hienoissa vaunuissa kenties? Grover Kumar ja Mary Mors-tan – jota sanottiin yksinkertaisesti Taskuksi – matkasivat todennäköisesti kolmannen luokan linjavaunuissa tai samanlaisissa junaosastoissa kuin hän itse.

Oikeastaan ei ollut väliä, miten itse kukin saapui perille. Vain sillä oli merkitystä, että he olisivat pian taas kaikki yhdessä.

Kun Arthurin ajatukset siirtyivät vinosta tornista, missä hän ja Jimmie jakoivat kodikkaan huoneen, holvikattoiseen ruokakonttoriin, missä kaikki söivät ateriansa, hänen silmäluomensa alkoivat painua. Junan lempeä keinahtelu rauhoitti mukavasti – kuin olisi ratsastanut erittäin tyynellä hevosella.

Ajatus hevosesta kiidätti kuitenkin Arthurin mielen tornista metsään, joka reunusti koulun tiluksia ja jossa hän oli nähnyt ensimmäisen kerran vihreän ritarin. Hän oli siristänyt silmiään sameassa aamunkoitteessa ja huomannut vihreäviittaisen miehen mustan ratsun selässä.

”Me tapaamme vielä, Arthur”, ritari oli sanonut huppunsa alta.
”Pikemmin kuin arvaatkaan.”

Joku otti Arthurin hartiasta kiinni. Hänen silmänsä rävähtivät auki, ja hän haukkoi henkeä, niin että häntä vastapäätä istuvat kaksi lasta alkoivat hihittää. Hänen vieressään istuva mies osoitti tyylikkäästi pukeutunutta konduktööriä, joka näytti ärtyneeltä.

”Matkalippu?” konduktööri pyysi Arthurilta äänensävyllä, joka vihjasi, että hän ei pyytänyt sitä ensimmäistä kertaa.

”Kyllä vain, totta kai.” Arthur kaivoi yksisuuntaisen junalipun esiin. Konduktööri painoi lippuun reiän, ja Arthur asettui nolona takaisin istumaan. Hän tunsi olonsa myös levottomaksi eikä uskonut, että tunne johtui pelkästään unesta. Hänen niskaansa kihelmöi.

Tuijottaako koko junanvaunu minua?

Mutta kun hän vilkaisi taakseen, kukaan ei katsonut häntä. Seuraavalla rivillä istuivat vanha torkkuva nainen, joka ojensi lippunsa konduktöörille silmiään avaamatta, punaposkinen nainen kukkuralisen vihanneskorin kera, nuori piippua polttava mies ja toinen mies, joka luki sanomalehteä. Arthur silmäsi otsikot.

Outoa.

Pääartikkeli kertoi, että Waverleyn aseman avaaminen viivästyi. Mutta Edinburghin uusi rautatieasema oli ollut avoinna jo kuukausia. Miksi kukaan viitsisi lukea niin vanhaa lehteä?

”Lippu”, konduktööri äyskähti. Kun mies ojensi konduktöörille lippunsa, hän laski sanomalehteä hitusen alemmas.

Arthur veti äkisti henkeä.

Siinä oli aseman kelmeäkasvoinen mies.

Mies tavoitti Arthurin katseen lehensä yli ja virnisti.

Hän nousi äkisti ylös, nappasi lippunsa konduktööriltä, joka mulkaisu häntä pahasti, ja suuntasi käytävälle.

Hän oli tulossa Arthurin luo.

Arthur ampaisi seisaalleen, syöksyi muiden matkustajien ohi vähät välittäen valituksista ja hämmästyneistä ilmeistä.

Arthur pinkoi käytävää pitkin. Jalat hakkasivat lattiaa hänen takanaan.

Jos hän vain pääsisi vaunun peräovelle, hän voisi ehkä lukita sen niin nopeasti, että kukaan ei pystyisi seuraamaan.

Arthur tuli ovelle ja nykäisi sitä kaikin voimin. Se antoi periksi, ja hän tupsahti pienelle tasanteelle, jossa oli matala suojakaide. Kirpakka talvi löi häntä kasvoihin, typerrytti hetkeksi. Hän räpytti silmiään.

Vain kapea rautainen tanko yhdisti tämän tasanteen seuraavaan. Vaunusta ei päässyt mitenkään seuraavaan... paitsi loikkaamalla erittäin vaarallisesti. Hän oli ansassa.

Arthur havahtui ja yritti sulkea oven, mutta mies rynnä eteenpäin. Jokin puristui Arthurin kaulan ympärille. Hänen kätensä vedettiin selän taakse, ja vartalo painettiin tasanteen heppoista kaidetta vasten, juuri kun maa katosi kiskojen alta ja tilalle tuli kapea silta. Kaukana alhaalla velloi joki.

”Olet kiinni nyt, kaveri”, ääni murahti hänen korvaansa. ”Pakotie päättyi aika lailla tähän.”

K A K S I

Tarpeen tullen Wiggins saapuu

Alhaalla joki näytti hyiseltä ja armottomalta. Arthur nielaisi tyhjää ja yritti muistaa jotain hyödyllistä professori Stonen nyrkkeilytunneilta. Jotain mikä estäisi sen, että hänet nakattaisiin pikavauhtia suojakaiteen yli.

”Nyt kun olemme kahden...”, päällekkärikaaja aloitti.

Hän ei ehtinyt sanoa lausettaan loppuun. Arthur veti syvään henkeä ja kiskaisi päätään taakse ja äkkiä eteen. Hänen kallonsa kovin kohta iskeytyi tärähtäen miehen nenään. Kuului tuskan parkaisu, minkä jälkeen ote Arthurin ranteista hölleni juuri sen verran, että Arthur sai rimpuultua toisen kätensä vapaaksi ja tungettua kyynärpänsä miehen mahaan.

Mies taipui kivusta kaksin kerroin. Arthur käännähti ympäri valmiina taistelemaan tiensä takaisin junanvaunuun. Hän silmäili pientä tasannetta, etsi jotakin jolla puolustautua. Sellaisen sijaan hänen

katseensa osui paperilappuseen, joka oli pudonnut vaikeroivan päällekkäajan viereen. Se oli matkalippu.

Arthurin silmät kaventuivat viiruiksi, kun hän tutkaili lippua ja kohta taas kelmeäkasvoista miestä. Mies oli pitkä, jänteikäs ja nuorempi kuin etäältä oli vaikuttanut. Arthur poimi miehen huonosti istuvan takin karkeasta villasta hopeanharmaan karvan, suunnilleen parsinneulan mittaisen. Arthur nyökkäsi päättäväisesti itseksensä. Joki oli nyt jäänyt taakse ja sen mukana myös paniikki.

”Joku lähetti sinut Baskervillen koulusta vai?” hän kysyi, kun juna puksutti laidunmaan ja peltojen tilkkutäkin halki.

”Totta vie lähetti”, mies äyskäisi. Hän mulkaisi vihaisesti Arthuria, nousi ylös ja pyyhki verta nenästään. ”Kunpa vain olisit hoksannut sen ennen kuin yritit murtaa nenäni.”

Päällekkäaja tuijotti häntä rokonarpisen vasemman poskensa yli. Arthur kaivoi nenäliinan esiin ja ojensi sen miehelle yhä varuillaan.

”Miten sinä sitä paitsi keksit sen?” mies kysyi ottaessaan nenäliinan, jota painoi nenäänsä vasten. ”Sinun ei ollut määrä tietää.”

”No, ensinnä tajusin, että jos olisit tahtonut tappaa minut, olisit tarttunut tilaisuuteen, kun ylitimme joen.”

”En silloin halunnut”, mies murisi. ”Mieli on ehkä muuttunut.”

”Toisekseen taskustasi putosi matkalippu.” Arthur osoitti maassa lojuvaa paperinpalaa. ”Se on meno-paluulippu Little Bigsbystä, joka on koulun lähin asema.”

”Entä mistä tiedät, ettei joku lähettänyt minua kidnappaamaan sinut tai murtamaan jalkasi? Taidat olla hyvinkin suosittu, vai?”

Arthuria nauratti. Hän ajatteli kopeaa luokkatoveriaan Sebastian Morania, jolla oli ollut jotain häntä vastaan heti ensi tapaamisesta alkaen. Samoin oli ollut muilla jäsenillä vaikutusvaltaisessa salaseurassa Apilassa, joka oli ollut liitossa vihreän ritarin kanssa. Arthurilla oli siis vihollisia Baskervillen koulussa.

Hän nosti hopeanväristä karvaa, jonka oli napannut miehen takista. Se oli liian pitkä kuuluakseen koiralle tai kissalle, liian paksu ollakseen peräisin ihmisestä. ”Kolmanneksi, tämä on suden karva”, hän sanoi. ”Takissasi on niitä vaikka kuinka paljon. Ainoa tuntemani susi vartioi Baskervillen kartanoa, eikä yksikään roisto uskaltaisi mennä niin lähelle sitä, että rapsuttaisi sen mahaa. Nyt olen vastannut kysymyksiin. On sinun vuorosi. Kuka olet ja kuka sinut lähetti?”

Mies kohotti kulumiaan joko ihailevasti tai ärtyneesti.

”Holmes oli oikeassa sinusta”, hän sanoi. ”Olet terävä poika, totta tosiaan. Minä olen Bill. Bill Wiggins.”

Hän ojensi kättään Arthurille, joka hätkähti yllättyneenä kuullessaan Sherlock Holmesin nimen mainittavan, ennen kuin tarttui käteen.

”Siinä tapauksessa tiedätkin kai jo, että olen Arthur Doyle”, hän vastasi. ”Sinäkö siis olet professori Holmesin ystävä?”

Wiggins kohotti kulumiaan ovelan näköisesti. ”Eräänlainen ystävä”, hän sanoi. ”Vanha kunnan Shirley auttoi minut tiukasta paikasta jokunen vuosi sitten, joten minä yritän vuorostani autella häntä aina kun voin.”

”Entä millä lailla oikeastaan auttelet?” Arthur kysyi. ”Miksi Holmes lähetti sinut varjostamaan minua?”

”Suojelemaan sinua tietty”, Wiggins sanoi. ”Olen piipahdellut Edinburghissa varmistamassa, ettei mikään ole vinossa. Tulin taas eilen illalla katsomaan, että pääset tänään turvallisesti kouluun. En älynnyt, että minähän tässä olisin tarvinnut suojelema.”

Arthur oli kysymäisillään, miltä Wiggins suojele häntä, mutta vai-keni äkisti.

”Vihreään ritariinhan tämä liittyy, eikö vain?” Arthur kysyi. ”Mitä professori Holmes tietää? Mikä huolestuttaa häntä niin, että hän lähetti minulle varjostajan?”

Wiggins nosti kätensä ylös kuin antautuakseen. ”Tieto taitaa ylittää palkkaluokkani. Vaikka saatan kyllä pyytää bonusta. Vaarallisen työn lisää.” Hän viittasi synkkänä veriseen nenäänsä ja mulkaisi taas pahasti Arthuria.

”No, sinä kyllä ahdistit minut tähän tasanteelle ja tartuit niskasta”, Arthur sanoi ja tunsi punan nousevan poskilleen kylmyydestä huolimatta.

”Itse karkasit tänne ja tuijottelit kaiteen yli kuin aikoisit hypätä”, Wiggins murahti. ”Vähät siitä enää. Häivytään täältä. Jäädyn kohta kalikaksi.”

Hän avasi junanvaunun oven, viittasi Arthuria astumaan sisään ja tuli itse perässä. Muut matkustajat tuijottivat uteliaasti – jotkut paheksuvasti – kun he kulkivat ohi. Arthurin vieressä istunut viiksekäs mies oli nyt ominut koko ikkunanvieruspaikan, joten Arthur ahtautui Wigginsin viereen. He istuivat lopun matkaa vaitonaisina. Wiggins palasi vanhentuneen sanomalehtensä pariin ja Arthur mie-tiskeli itsekseen. Juna kiihdytti ja jarrutti, pysähtyi vähän väliä puk-suttaessaan lounaaseen.

Sen jälkeen kun Arthur ja vihreä ritari olivat kohdanneet metsässä, professori Holmes oli varoittanut, että ritari ei ollut luopunut aikeistaan tavoittaa kuolemattomuus. Tämä oli vasta alkua. Lopun lukukautta Arthur oli kättänyt Holmesilta lisää tietoa, mutta professori oli sanonut vain, että kertoisi lisää sopivan hetken tullen.

No, jos Holmes oli ollut niin huolissaan, että oli järjestänyt Arthurille varjostajan, tuo hetki oli mitä ilmeisimmin koittanut. Tavalla tai toisella Arthur saisi selville kaiken, mitä vihreäksi ritariksi kutsutusta miehestä oli tiedettävissä.

K O L M E

Hautajaisten alkusoitto

Arthur ja Wiggins nousivat junasta Little Bigsbyn asemalla – jossa oli vain kaksi huteraa laituria kiskojen molemmin puolin ja lipputoimisto, joka ei ollut siivouskomeroa suurempi. Arthur oli juuri kysymäisillään Wigginsiltä, seurasiko tämä häntä koko matkan kouluun asti, kun hän törmäsi matkustajaan, joka astui viereisestä vaunusta laiturille.

Seikkailu junassa oli tehnyt hänet säikyksi, ja hän puristi kätensä nyrkkiin. Hän kuitenkin rentoutui saman tien, kun näki paremmin, keneen oli törmännyt. Hujoppiin poikaan, jonka mustan takin ja hatun välistä pilkistivät räpyttelevät, pöllömäiset silmät ja kellanruskea iho.

”Grover!” Arthur huudahti.

Arvoituksia, salaisuuksia, vaaranpaikkoja – Baskervillen koulussa jokainen päivä on eriskummallinen!

Uusi lukukausi alkaa Baskervillen koulussa, ja Arthur Conan Doyle palaa innoissaan opiskelemaan ystäviensä seuraan. Pian hän saa tietää, että julma vihollinen uhkaa hänen lempiprofessoriaan, Sherlock Holmesia, ja näyttää siltä, että kaiken takana on kukapa muu kuin vihreä ritari. Eikä Sherlock ole ainoa kohde, vaan muitakin uhkaillaan. Miksi juuri heitä, mikä uhreja yhdistää? Käyttämällä Holmesin tunnilla opittua päättelymenetelmää Arthur pääsee vastustajan kintereille... ja paikkaan, joka on tulvillaan mystiikkaa! Tiedossa on henkeäsalpaava seikkailu, jonka aikana Arthurin on väisteltävä vihollisia ja käytävä todellinen henkien taisto mysteerin ratkaisemiseksi.

Vauhdikas *Outoja tapauksia Baskervillen koulussa* -sarja on kirjoitettu Sherlock Holmes -hahmon luojaan, Arthur Conan Doyle'n perikunnan luvalla.

Arthur Conan Doyle®

THE
CONAN DOYLE ESTATE

9 789520 467777

www.tammi.fi

L84.2

ISBN 978-952-04-6777-7